

Књига пророка Јоила и Лаодикијска црква адвентиста седмога дана — број тридесет два

Jeff Pippenger
2026-01-20

Број Тридесет и Два

Било је то споро одвијајуће путовање до књиге пророка Јоила, с Петром као нашим сведоком. Петар је један од најзативљујућих симбола унутар Божје пророчке Речи, али зар то нису сви? Петар је у Кесарији Филиповој, а такође је и на Педесетницу у горњој одаји о трећем часу, а потом у храму о деветом часу истог дана. Исус је био распет о трећем часу и умро је о деветом часу. Петар је позван у Кесарију о деветом часу, али Кесарија у коју је позван у приповести о Корнилију није Кесарија Филипова у подножју горе Хермон, него Кесарија на мору, звана Кесарија Маритима.

Кесарија Маритима је приморски град на Средоземном мору, око 30–35 миља северно од савременог Тел Авива (саградио ју је Ирод Велики као величанствен римски лучки град). Често се појављује у књизи Дела апостолских (помиње се 15 пута) и она је та на коју већина људи мисли када се у Новом завету једноставно каже „Кесарија“. Филип Јеванђелист је тамо живео са своје четири кћери које су пророковале (Дела 8:40; 21:8). Павле је тамо био заточен две године, изведен пред намеснике Феликса и Феста, и цара Агрипу (Дела 23–26). Још значајније, можда, јесте то што је Петар овде проповедао римском капетану Корнилију — прво велико обраћење незнабожаца у хришћанство (Дела 10) 34. године н. е., када се завршила седмица у којој је Христос потврдио завет с многима.

И утврдиће завет с многима за једну седмицу; и усред седмице укинуће жртву и принос, и због ширења гадости учиниће да опусти, све до свршетка, и што је одређено излиће се на пустошника. Данило 9:27.

Кесарија Приморска служила је као римска управна престоница Јудеје и као велико незнабожачко средиште. Кесарија Филипова је други град, смештен далеко на северу, близу подножја горе Хермон (око 25–30 миља северно од Галилејског мора), на подручју данашње Голанске висоравни (савремени Банијас). Помиње се само у Јеванђељима (Матеј 16:13 и Марко 8:27), када је Исус одвео Своје ученике у Кесарију Филипову. То је чувено место где је Петар исповедио да је Исус „Христос, Син Бога живог“, и где је Исус објавио: „На овоме камену сазидаћу Цркву своју, и врата паклена неће је надвладати“ (Матеј 16:13–20). То је било паганско подручје са храмовима грчким боговима, нарочито козјем богу Пану, чија је Панова пећина називана „вратима пакла“, што Исусову објаву на том месту чини нарочито упечатљивом.

Та два града су потпуно одвојена географски и историјски — један је ужурбана римска морска лука на југозападу, а други северно хеленистичко/паганско место близу извора реке Јордан. Онај на обали доминира Књигом о Делима апостолским, док је северни у средишту пресудног тренутка у Јеванђељима. Цезареја приморска је симбол Рима — звери, а Цезареја земаљска је симбол аждаје. Сестра Вајт поистовећује раздобље од крста до Педесетнице, „педесетничко време“, које је започело на крсту и завршило се на Педесетници.

„Са усрдном чежњом ишчекујем време када ће се догађаји дана Педесетнице поновити с још већом силом него том приликом. Јован каже: ‘И видех другога анђела где силази с неба, који имаше велику власт; и земља се осветли од славе његове.’ Тада ће, као у време Педесетнице, народ чути истину која му се говори, сваки човек на своме језику.

„Бог може удахнути нови живот у сваку душу која искрено жели да Му служи, и може дотаћи усне живим угљеном са олтара, и учинити да постану речите у Његовој хвали. Хиљаде гласова биће прожете силом да објављују чудесне истине Речи Божје. Муцави језик биће одрешен, а плашљиви ће бити оснажени да храбро сведоче за истину. Нека Господ помогне Своме народу да очисти храм душе од сваке нечистоте и да одржава тако тесну везу с Њим да могу бити учесници позног дажда када се буде изливао.”
Review and Herald, July 20, 1886.

Технички посматрано, пентекостно раздобље би започело празником првина, који се подудара са Христовим васкрсењем; али без смрти на крсту не би било крви коју би васкрсли Спаситељ понео са Собом када је устао. Без Његове смрти, Он, као Хлеб живота, не би починуо на дан празника бесквасних хлебова, а Хлебу живота било је потребно да отпочине пре Свога васкрсавања на празник првина, чиме је започео педесетодневни период који је водио ка дану и празнику Педесетнице.

Када је Христос дошао да потврди завет за једну седмицу, та седмица је започела Његовим крштењем; а затим је „усред седмице“, три и по године касније, био распет, починуо у гробу на дан Бесквасних хлебова, васкрсао у недељу као празник првина жетве јечма, започевши тако педесетодневно Педесетничко раздобље које је досегло до празника првина пшенице. Од крста до краја седмице, три и по године касније, тај седмогодишњи период привео се своме завршетку с Корнилијем из Цезареје Маритиме, који је постао први незнабожачки обраћеник — хришћанској цркви на крају седмице, 34. године н. е.

Седмица у којој је Христос дошао да потврди савез пророчки износи 2.520 дана, а крст је „усред седмице“, тако да је то било 1.260 дана после крштења и 1.260 дана пре него што се Корнилије обратио. На крсту је Христос био разапет у трећи час, а умро је у девети час. То је био почетак пентекостног раздобља, а на његовом крају (јер Исус увек крај приказује почетком), на дан Педесетнице, Петар држи своју прву проповед из књиге о Јоилу у трећи час у горњој соби, где се Христос састао с ученицима на дан Свога васкрсења. Потом Петар држи своју другу проповед о Јоилу у храму у девети час. Јасно је да су трећи и девети час алфа и омега симбол почетка и завршетка пентекостног раздобља.

Ред по ред, када ускладимо трећи и девети час ова два догађаја, налазимо шест часова као пророчки период који у оба случаја пружа сведочанство о једном раздвајању. Христос прелази из живота у смрт, па у живот. Он иде са земље на небо и натраг на земљу. Петар је најпре изван, а потом унутар храма. Наравно, постоје и друга паралелна усклађивања трећег и деветог часа, али најпре треба да размотримо Петра, Корнилија и Кесарију на мору.

Као и у пророчким раздобљима која су представљена у шест часова, када је анђео био послат Корнилију да га упуту да пошаље по Петра, био је девети час.

А у Кесарији беше неки човек по имену Корнилије, капетан чете која се називала Италијанска чета, побожан и богобојазан човек са свим својим домом, који је народу давао многе милостиње и свагда се молио Богу. Он виде јасно у виђењу, око деветога часа дана, анђела Божјег где улази к њему и говори му: Корнилије! А он, погледавши у њега, уплаши се и рече: Шта је, Господе? А он му рече: Молитве твоје и милостиње твоје узишле су на спомен пред Богом. И сада пошаљи људе у Јопу и дозови неког Симона, прозваног Петра. Дела 10:1–5.

Долазак анђела је симбол поруке и путоказа, а анђео потврђује да је то путоказ када каже: „Молитве твоје и милостиње твоје узиђоше за спомен пред Богом.” Путоказ завршетка седмице јесте то што Корнилије шаље по Петра у девети час, после четири дана поста, и то се назива „споменом“, што је путоказ. Као „сотник“, Корнилије је био заповедник над сто људи.

Када је Петар у Кесарији Филиповој у шеснаестој глави Јеванђеља по Матеју, нема никаквог указивања ни на какав час. Кесарија Филипова је назив града у време када је Исус одвео ученике тамо. У историји из Данила 11, стихови тринаест до петнаест, стихови који су се испунили у бици код Панија и који представљају праслику рата који води ка недељном закону у Сједињеним Државама, Кесарија Филипова се звала Панијум. Петар је у стиховима тринаест до петнаест када је у Кесарији Филиповој, која је Панијум.

Препознавање да је битка код Панијума била испуњење стихова тринаест до петнаест из једанаесте главе Данила, и да ти стихови, као и историја битке код Панијума, указују на рат који води ка недељном закону у Сједињеним Државама, управо је начин на који је замишљено да делује методологија „ред на ред“. Примена те методологије захтева да Кесарија Филипова и Панијум буду усклађени, јер је основно правило пророчанства које се односи на ову истину да су „сваки од древних пророка говорили више за наше време него за дане у којима су живели“. Павле додаје да су духови пророчки покорни пророцима, тако да они не само што сви указују на последње дане, него су и сви сагласни.

Из тог разлога, ако и када се Панијум у пророчној Речи Божјој идентификује као Панијум, а потом као Кесарија Филипова, оба назива морају се применити у последњим данима и морају бити узајамно усклађена, јер је то исти град.

У вези с овом логиком, премда донекле другачијом, стоје Кесарија Филипова и Кесарија Приморска. Петар је са Христом отишао у Кесарију Филипову, али је био послан од Светога

Духа у Кесарију Приморску. Ипак, у обе Кесарије управо је Петар главни заветни лик. Оно што је чудесно у овој линији јесте то што је у девети час Корнилија посетио анђео и наложио му да пошаље по Петра. Петар у Кесарији је пророчки симбол, али су те две Кесарије јасно различите. Једна је Кесарија крај мора, а друга Кесарија на земљи. Кесарија крај мора повезана је са незнабошцима, а Корнилије је био први незнабожачки обраћеник управо на крају заветне седмице, 34. године н. е. Кесарија крај мора јесте девети час и поравнава се са Петром у храму на Педесетницу, и са Христовом смрћу у девети час.

Цезареја на земљи, то јест Цезареја Филипова, јесте трећи час. Не постоји ниједна друга могућност избора. Цезареја Филипова на почетку, трећи час, и Цезареја Маритима на крају, девети час. Филипова је алфа периода од шест часова, а Маритима је омега. Омега у девети час била је Христова смрт усред седмице завета, а Петар у храму на Педесетницу такође је био девети час. Корнилијево позивање Петра подудара се са Христовом смрћу, која представља праслику закона о недељи, а такође и са Петром у храму на Педесетницу, што поново представља праслику закона о недељи. Корнилије, као први незнабожачки обраћеник, представља првог радника једанаестог часа код закона о недељи.

Трећи час када је Христос био распет, и трећи час када је Петар био у горњој соби, мора, и може једино, представљати Кесарију Филипову. Горња соба у којој је Петар био на дан Педесетнице била је управо она иста горња соба у којој се Христос јавио после Свога васкрсења, вазнесења и силаска. Христос је дошао у горњу собу, а затим је педесет дана касније, на дан Педесетнице, Петар изнео поруку књиге пророка Јоила у тој истој горњој соби.

Цезареја Филипова је трећи час који се подудара са распећем и горњом собом на Педесетницу. Распеће је симбол расејања, а горња соба симбол јединства. То одређује Цезареју Филипову као тачку непосредно пре закона о недељи, где се једна класа расејава, а друга сабира. Када историја битке код Панијума почне да се понавља, луде и мудре девојке биће заувек раздвојене, и биће раздвојене преко крста, који представља приближавање закона о недељи. Управо је у Цезареји Филиповој Христос почео да поучава о приближавању закона о недељи. Када је то учинио, Петар се успротивио поруци; тако у девет стихова Петар представља оне који су запечаћени и оне који су поруком крста — што је закон о недељи — расејани.

Рече им: А ви, за кога ме држите?

А Симон Петар одговори и рече: Ти си Христос, Син Бога живог.

А Исус одговарајући рече му: Благо теби, Симоне, сине Јонин, јер ти то не открише тело и крв, него Отац мој који је на небесима. А и ја теби кажем: ти си Петар, и на овоме камену сазидаћу Цркву своју, и врата пакла неће је надвладати. И даћу ти кључеве Царства небескога; и што свежеш на земљи биће свезано на небесима; и што раздрешиш на земљи биће раздрешено на небесима.

Тада заповеди својим ученицима да никоме не казују да је он Исус Христос. Од тада поче Исус казивати својим ученицима како му ваља ићи у Јерусалим, и много

пострадати од старешина и првосвештеника и књижевника, и бити убијен, и трећи дан васкрснути.

Тада га Петар узео на страну и поче га прекоравати говорећи: Боже сачувај, Господе; то ти се неће догодити.

А он се окрену и рече Петру: Иди од мене, Сатано; ти си ми саблазан; јер не мислиш што је Божије, него што је људско. Матеј 16:15–23.

Распеће у трећи час и Петрова порука у горњој соби усклађују пророчки прелаз Цркве војујуће, одређене као Цркве у којој су и пшеница и кукољ, ка Цркви торжествујућој. Црква торжествујућа јесте принос првина од пшенице на Педесетницу, што је закон о недељи. Када кукољ и пшеница достигну зрелост, анђели раздвајају те две класе. Киша која је почела да ромиња 11. септембра јесте оно што доводи пшеницу и кукољ до сазревања.

Период од шест часова представља историју ексетерског таборског скупа до 22. октобра 1844. године, тријумфални улазак Христа у Јерусалим и улазак цара Давида у Јерусалим с ковчегом. Девети час је такође време вечерње жртве, око 15 часова.

А ово је оно што ћеш приносити на олтару: два јагњета од прве године, сваки дан непрестано. Једно јагње приносићеш ујутру, а друго јагње приносићеш увече. Излазак 29:38, 39.

Реч преведена као „чак“ понекад се изражава и као „између две вечери“. „Између две вечери“ указује на шесточасовни период између трећег и деветог часа. Христова заветна седмица представља шесточасовни период на крсту, који постаје алфа шесточасовног периода на Педесетницу. Два сведока у заветној седмици који означавају период од шест часова непосредно су повезани не само са пророштвом свете седмице, него и са симболима пентекостне сезоне. Затим, на завршетку те исте пророчке седмице, Петар је позван у Кесарију у девети час. Чињеница да у оквиру исте пророчке структуре свете седмице постоје три девета часа, од којих су два омега-завршетка једног шесточасовног периода, који је уједно био и период између јутарње и вечерње жртве, по пророчној нужности захтева да постоји и трећи час као алфа периода који се окончао у Корнилијев девети час.

Две Кесарије, у обема са Петром као средишњом личношћу, означавају Кесарију Филипову као трећи час. Тај шесточасовни период почиње и завршава се Кесаријом, јер је крај приказан почетком.

Пасхално јагње требало је да буде заклано увече, што је девети час — када је Христос умро.

И чуваћете га до четрнаестог дана истога месеца; и сав збор заједнице Израилеве заклаће га увече. 2. Мојсијева 12:6.

Час молитве је такође девети час, јер је то било време вечерње жртве.

Нека молитва моја буде постављена пред тобом као кад; и подизање руку мојих као вечерња жртва. Псалми 141:2.

У сагласности с тим да је вечерња жртва час молитве, Јездра се моли при вечерњој жртви, дакле, моли се у девети час, када је Петар у храму, када је Христос умро и када је Корнилију речено да пошаље по Петра.

А о вечерњој жртви устадох из своје потиштености; и раздравши хаљину своју и плашт свој, падох на колена своја и раширих руке своје ка Господу Богу своме. Јездра 9:5.

У својој молитви, Јездра се каје након што је разумео да су се они који су изишли из Вавилона да обнове храм и Јерусалим сјединили са незнабожачким женама.

А кад се Јездра помолио, и кад се исповедао, плачући и павши ничице пред домом Божјим, сабра се к њему из Израилља веома велик збор људи и жена и деце; јер народ плакаше веома горко. Тада проговори Сеханија, син Јехила, један од синова Еламових, и рече Јездри: Сагрешили смо Богу своме, и узели жене туђинке из народа ове земље; али и сада има наде за Израилља у овој ствари. Зато сада да учинимо савез с Богом својим да отпустимо све жене и оне који су се од њих родили, по савету господара мога и оних који дрхте пред заповешћу Бога нашега; и нека буде по закону. Устани, јер ова ствар припада теби; и ми ћемо бити с тобом; буди храбар и учини то.

Тада уста Јездра и закле главаре свештеничке, Левите и свега Израилља да ће поступити по овој речи. И заклеше се. Потом уста Јездра испред дома Божјега и оде у келију Јоанана, сина Елијасивова; и кад дође онде, не једе хлеба нити пи воде, јер туговаше због преступа оних који се беху вратили из ропства. И објавише по Јуди и Јерусалиму свим синовима ропства да се саберу у Јерусалим; и да ће свакоме ко не дође у року од три дана, по савету кнезова и старешина, сва имовина бити одузета, а он сам одлучен од збора оних који су се вратили из ропства. Тада се сви људи из Јуде и Венијамина сабраше у Јерусалим у року од три дана. Беше девети месец, двадесети дан у месецу; и сав народ сеђаше на тргу код дома Божјега, дрхтећи због ове ствари и због велике кише. Јездра 10:1–9.

Савез сто четрдесет и четири хиљаде представљен је као одвајање од оних који су узели туђинске жене. То је одвајање мудрих и лудих девојака, и оно се збива о деветом часу, што је Христова смрт, Петар у храму на Педесетницу, и Петров позив у Кесарију крај мора. Јездрино одвајање такође је и очишћење Левита од стране Весника Савеза у трећем поглављу Малахијином. Очишћење у Малахији приказује два Христова очишћења храма.

„Чистећи храм од купаца и продаваца овога света, Исус је објавио своју мисију да очисти срце од оскврњења греха,—од земаљских жеља, себичних пожуда, злих навика које квари душу. Малахија 3:1–3 наведено.“ Чежња векова, 161.

Јездри и онима који ступају у завет речено је да „устану“, а Исусу Навину било је речено да устане пошто су сви побуњеници помрли током раздобља од тридесет осам година. Древном Израилу биле су потребне две године да не прође десетоструки процес кушања, а тридесет осам година касније сви побуњеници беху мртви, и Бог им говори да устану.

„Сада устаните“, рекох, „и пређите преко потока Зареда.“ И пређосмо преко потока Зареда. А време у којем смо ишли од Кадис-Варније док не пређосмо преко потока

Зареда беше тридесет и осам година, док сав нараштај ратника не ишчезе између збора, као што им се Господ беше заклео. Поновљени закони 2:13, 14.

У Јовану пет, Исус је исцелио узетога човека који је тако био тридесет и осам година, и када га је исцелио, рекао му је: „Устани.“

Јер анђео силажаше у одређено време у бању и узбуркаваше воду; и ко би први, пошто се вода узбурка, ушао, оздравио би, ма од какве болести боловао. А онде беше неки човек који је боловао тридесет и осам година. Када га Исус виде где лежи, и дознаде да је већ дуго у томе стању, рече му: Хоћеш ли да оздравиш?

Болесник му одговори: Господе, немам никога да ме спусти у бању кад се вода узбурка; а док ја долазим, други силази пре мене.

Исус му рече: Устани, узми одар свој и ходи. И одмах оздрави човек, и узе одар свој и хоћаше; а тај дан беше субота. Јован 5:4–9.

Приликом Јездриног приказа савеза сто четрдесет и четири хиљаде, народ је требало да „устане“. Године 1838. Јосија Лич, истакнути милеритски проповедник, предсказао је крај отоманске надмоћи око 1840. године, и милеритска вест је устала, да би потом била оснажена тачним испуњењем 11. августа 1840. године. Уздизање победоносне цркве укључује предсказање које наводи Божји народ да устане када се савез успостави. У Јездрином одвајању од туђих жена налазимо Малахијино очишћење Левита, а такође и два Христова очишћења храма, и свака линија указује на раздвајање пшенице и кукоља, које се извршава када Христос заувек уклони грех из срца сто четрдесет и четири хиљаде. Христов девети час, и Петрова два девета часа, заједно с Јездрином молитвом за очишћење, подударују се са законом о недељи, када ће позни дажд бити изливен без мере. У деветом поглављу Данила, Данило прима одговор на своје молбе у време вечерње жртве, што је девети час.

Да, док још говорех у молитви, онај човек Гаврило, кога видех у виђењу на почетку, долете брзо и дотаче ме око времена вечерњег приноса. Данило 9:21.

Обавештени смо да су виђења дата Данилу крај великих река Синара сада у процесу испуњења, и да треба да размотримо околности у којима су пророштва била дата.

„Светлост коју је Данило примио од Бога дата је нарочито за ове последње дане. Виђења која је видео на обалама Улаја и Хидекела, великих река Синара, сада су у процесу испуњења, и сви предсказани догађаји ускоро ће се збити.“

„Размотрите околности јеврејског народа у време када су дата Данилова пророчанства.“
Testimonies to Ministers, 113.

Светлост виђења повезаних с рекама Хидекел и Улај представља последњих шест поглавља једанаестог поглавља Данила. У деветом поглављу, представљеном реком Улај, Данилу се даје светлост о седмом, осмом и деветом поглављу. У десетом поглављу, представљеном реком Хидекел, Данилу се даје светлост десетог, једанаестог и дванаестог поглавља.

Пророчке информације представљене су како пророчким догађајима приказаним унутар тих поглавља, тако и самим Данилом, јер треба да разматрамо околности јеврејског народа у време када су пророштва била дата.

Ова разматрања треба да пренесемо на последње дане и да их ускладимо са сведочанствима другог пророка. То значи да, као што се Петар налази у Кесарији Филиповој, а такође и у Кесарији Приморској, тако и Данила посећује Гаврило у девети час у деветом поглављу, а посећује га и двадесет другог дана у десетом поглављу. Светлост Улаја и Хидекела за последње дане бива откривена Данилу у девети час двадесет другог дана. Та светлост представља изливање позног дажда без мере у време недељног закона.

Данилово сведочанство се у потпуности отвара у девети час, јер оно препознаје и спољашњу и унутрашњу историју онога што „сналази“ Божји народ у последњим данима. Када се та светлост објави незнабошцима, представљеним Корнилијем, они ће послати по сто четрдесет и четири хиљаде, закон Божји ће бити убијен наметањем недеље, а Петар ће објавити поруку храму који је Христос напустио и означио као празну кућу Јевреја. Петар се обраћа незнабошцима, а такође и Синедриону, док Јездра преклиње за одвајање, а Данило пости и моли се за светлост. Девети час на Педесетницу, при Христовој смрти, при Корнилијевом позиву Петру, вечерња жртва — све се то поравнава са Илијом на гори Кармил.

Очигледно је да период од шест часова представља раздобље које се завршава на недељном закону, али да почиње догађајем који је непосредно повезан са свршетком, као што је био случај са јутарњим и вечерњим приносима. У Петровим оквирима, период од шест часова јесте од Кесарије Филипове до Кесарије на мору. На Педесетницу то је било од горње собе до храма. Период који је сјајна светлост постављена на почетку стазе јесте Поноћни поклич, и тај период сеже до недељног закона. Шест часова, између вечери, представљају Христов свечани улазак у Јерусалим, који је заузврат представљао раздобље од ексетерског таборског састанка од 12. до 17. августа 1844, који је покренуо објављивање поруке што је достигла свој завршетак 22. октобра 1844. Ексетер је Кесарија Филипова, а Кесарија на мору је 22. октобар 1844. Почетак је обележен Кесаријом, као и свршетак.

Тријумфални улазак обележен је спором на почетку и спором на крају. Спор у Ексетеру био је представљен лажним богослужењем које се одвијало на том месту у вотортаунском шатору. Две поруке биле су представљене тим двама шаторима, и када је Христос ушао у Јерусалим, ситничави Јевреји приговарали су поруци која се објављивала док је силазио с Маслинске горе, јашући у Јерусалим на недавно одрешеном магарцу. Први и последњи спор одређују алфу и омегу тог раздобља. У Ексетеру вотортаунска скупина представља скупину девица које нису имале уља, и за њих су се врата спасења затворила. На крају тог раздобља затворила су се врата у Светињу, пружајући тако алфу и омегу том раздобљу. Та алфа и омега усклађује се с двама споровима тријумфалног уласка, и са Кесаријом до Кесарије с Петром.

У Кесарији Филиповој, име Симона Варјоне бива промењено у Петар, у одломку у којем је похваљен као уста надахнућа, а затим осуђен као Сатана, јер се успротивио поруци крста. Петар је симбол двеју класа које су раздвојене поруком о крштењу и крсту, што је порука 9/11 и недељног закона.

„За сваки од разреда које представљају фарисеј и цариник постоји поука у историји апостола Петра. У својим раним ученичким данима Петар је мислио за себе да је јак. Попут фарисеја, по сопственој процени, није био ‘као остали људи’. Када је Христос, уочи Свога издања, унапред упозорио Своје ученике: ‘Сви ћете се саблазнити о мене ову ноћ’, Петар је самоуверено изјавио: ‘Ако се и сви саблазне, ја нећу.’ Марко 14:27, 29. Петар није познавао сопствену опасност. Самопоуздање га је завело. Мислио је да је у стању да одоли искушењу; али после само неколико кратких часова дошло је искушење, и он се, уз клетву и заклињање, одрекао свога Господа.“ Christ’s Object Lessons, 152.

У девети час, који је време вечерње жртве, као одговор на Илијину молитву, огањ је сишао и спалио жртву с циљем да Божји народ спозна да је Господ Бог. На гори Кармилу симболизоване су две класе: једна класа која тада спознаје да је Господ Бог, и друга, представљена Валовим пророцима, која потом бива побијена.

И догоди се у време приношења вечерње жртве да приступи пророк Илија и рече: Господе, Боже Авраамов, Исаков и Израилев, нека се данас позна да си Ти Бог у Израилу, и да сам ја слуга Твој, и да сам све ово учинио по Твојој речи. Услиши ме, Господе, услиши ме, да позна овај народ да си Ти Господ Бог, и да си Ти обратио срце њихово натраг.

Тада паде огањ Господњи и прождре жртву паљеницу, и дрва, и камење, и прах, и полиза воду што беше у јарку. А кад сав народ то виде, падоше ничице и рекоше: Господ, Он је Бог; Господ, Он је Бог.

И Илија им рече: Похватајте Валове пророке; нека ниједан од њих не умакне. И похватише их; а Илија их одведе доле на поток Кисон и тамо их погуби. 1. Царевима 18:36–40.

Вечерња жртва, Христова смрт, Петрово исцељење хромога човека, Петрово доношење поруке незнабошцима, Данилово примање пророчке светлости, Илијина молитва услишена огњем, док је Јездра у кострети и пепелу, молећи се за прелаз Лаодикије у Филадельфију, за прелаз цркве ратујуће у цркву тријумфујућу. Девети час је час жртве, час услишене молитве, час у коме небо дотиче земљу, мост између суда и милости, и зато Христос умире у девети час, јер је девети час жртве отворио јеванђеље незнабошцима, онима који су седели у тами, али који ће видети велику светлост када књига пророка Данила буде потпуно отворена у време недељног закона.

Kod Gedeonovog prinosa u Sudijama 6:21, Anđeo Gospodnji dotiče svojim štapom Gedeonov prinos od mesa i beskvasnih hlebova, i oganj izbija iz stene da ga sasvim sažee. Taj oganj je potvrdio Božji poziv Gedeonu i Njegovo prihvatanje tog znaka.

И рече му: Ако сам сада нашао милост у твојим очима, онда ми дај знак да ти говориш са мном. Не одлази одавде, молим те, док не дођем к теби и не донесем свој дар, те га не ставим преда те. А он рече: Остаћу док се не вратиш. И Гедеон уђе, и приправи јаре, и бесквасне колаче од ефе брашна; месо стави у корпу, а чорбу сипа у лонац, па му то изнесе под храст и принесе. И анђео Божји рече му: Узми месо и бесквасне колаче, и положи их на ову стену, и изли чорбу. И он учини тако. Тада анђео Господњи пружи крај штапа који му беше у руци, и дотаче месо и бесквасне колаче; и огањ изађе из стене и спали месо и бесквасне колаче. Потом анђео Господњи ишчезе испред његових очију. А кад Гедеон разуме да је то био анђео Господњи, рече Гедеон: Јаох, Господе Боже! јер видех анђела Господњег лицем к лицу. Судије 6:17–22.

Анђео се јавио Гедеону у првом стиху тог поглавља и назвао Гедеона „силним јунаком“, а Гедеон је затражио знак да потврди ту тврдњу. Потом Гедеон моли анђела да остане, а анђео који остаје у пророчанству јесте други анђео. Пошто се време задржавања окончало, Гедеон износи жртвени принос, и огањ прождире принос. Гедеон је у девети час, јер је код Илије то била вечерња жртва, а девети час је недељни закон када се поравнавају пентекостални огњени језици. Гедеон представља једну класу која гледа Господа лицем к лицу, што се догодило Данилу у десетом поглављу. Када је Гедеон видео како огањ прождире принос, тада је схватио да је био у општењу са Господом, кога је видео лицем к лицу.

Гедеон се буди за ову стварност када чудо огња потврђује знак, а знак је био Гедеон, јунак Божји, и војска од три стотине свештеника, који су сви у својим рукама држали Авакумових три стотине таблица. Знак, или стег, јесте сам Гедеон, и војска од три стотине, која је уједно и Језекијева силна војска — која устаје у тридесет седмој глави.

Када је свети шатор био посвећен у Левитској 9:23, 24, после Аронових првих приноса као првосвештеника, огањ изиђе испред Господа и спали жртву паљеницу и претилину на олтару. Народ ускликну и паде ничице у страхопоштовању. То се, ред по ред, мора подударати са Илијиним огњем.

Јездрина молитва у девети час за раздвајање пшенице и кукоља, која наступа при недељном закону, тада се испуњава када се војујућа црква преображава у победоносну цркву. Она се мора ускладити и са Гедеоновим огњем. Огањ који прождире на Аронову прву жртву, принесену после седам дана посвећења, осмога дана, вратио се истога дана и уништио Аронова два зла сина. Када Свети Дух буде изливен без мере у девети час, при недељном закону, доћи ће до раздвајања двеју класа свештеника, а победоносна црква отпочеће дело представљено белим коњем Ефеса, који излази као победник и да победи. Помазање победоносне цркве налази и друго сведочанство у Соломоновом храму.

Приликом посвећења Соломоновог храма у 2. Дневника 7:1–3, после Соломонове молитве, огањ је сишао с неба и спалио паљенице и жртве. Слава Господња испунила је храм, што је народ навело да се поклони и објави Божју доброту и милост која траје довека. При недељном закону црква победоносна бива уздигнута изнад свих гора као круна и као застава, према Захарији и Исаији. Када је огањ сишао приликом Соломоновог посвећења храма, храм се испунио славом Господњом, што симболизује да је оглашавање седме трубе

довршило своје дело над Божјим народом и да се управо спрема да то исто дело доврши над радницима једанаестог часа. Седма труба представља помирење, сједињење Божанства и човечанства које се збива када Исус уздиже своје царство славе. Тај огањ који је сишао код Мојсијевог шатора и Соломоновог храма био је такође огањ суда за Ароновог сина, као што је био и за Давида.

Давидова жртва на гумну Арауне/Орнана у 1. Дневника 21:26, за време помора изазваног Давидовим пописом, била је услишена огњем с неба на олтар, што је означило прихватање и зауставило помор. Помор Лаодикије окончава се када огањ сиђе на Давидову жртву да заустави помор Његовог ослањања на људску снагу и мудрост. Прелаз од људског ка божанско-људском обележен је када је извршено помирење и црква је подигнута као застава. У том тренутку, у сагласју са Соломоновим храмом, слава Господња испунила је храм док се божанство сједињује са човечанством.

У следећем чланку наставићемо наше разматрање раздобља Поноћног поклича, представљеног трећим и деветим часом.

И после шест дана Исус узе Петра, Јакова и Јована, брата његова, и изведе их насамо на високу гору. И преобрази се пред њима; и лице његово засија као сунце, а хаљине његове постадоше беле као светлост. И гле, указаше им се Мојсије и Илија, који говораху с њим.

Тада одговори Петар и рече Исусу: Господе, добро нам је овде бити; ако хоћеш, да начинимо овде три сенице: једну теби, и једну Мојсију, и једну Илији. Док он још говораше, гле, сјајан облак заклони их; и гле, глас из облака, који говораше: Ово је Син мој љубљени, који је по мојој вољи; њега послушајте.

А кад то чуше ученици, падоше ничице и веома се уплашише. И приступивши Исус дотаче их се, и рече: Устаните, и не бојте се.

А кад подигоше очи своје, не видеше никога до Исуса сама. И кад силажаху с горе, заповеди им Исус говорећи: Никоме не казујте ово виђење док Син човечији не устане из мртвих. Матеј 17:1–9.